

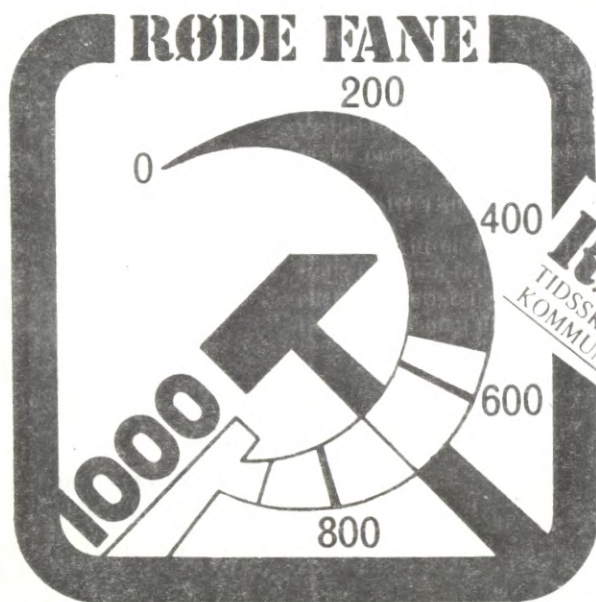
TJEN FOLKET

medlemsblad for AKP(m-l)

NR. 11 DESEMBER 1975

RØDE FANE
TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK TEORI OG DEBATT
Nr. 5, 1975, 4. arg. Prøvekr. 12,-

... »krig er eit framhald av politikken under freden og freden er framhald av politikken under krigen.« Korkje borgarskapet eller sosialsjåvinsitane ynskjer, og dei ynskjer heller ikkje, å sjå at den imperialistiske krigen frå 1914–17 er framhaldet av den imperialistiske politikken frå 1898–1914, om ikkje frå ein tidlegare tidebolk. Korkje dei borgarlege pasifistane eller dei sosialistiske pasifistane ser at dersom dei borgarlege regjeringane ikkje vert styrta av revolusjon kan *f r e d e n* no berre verte ein imperialistisk fred, eit framhald av den imperialistiske krigen.»

Lenin: Borgarleg pasifisme og sosialistisk pasifisme, januar 1917.

Imperialisme tyder krig

Fra grunnsirkelbevegelse til vervekampanje

Styrkinga av partiets arbeid og organisering i arbeiderklassen, er *hovedoppgaven* i den nåværende perioden. Det betyr at partiets krefter, ledelsens oppmerksomhet osv., skal være mye retta på denne oppgaven. Partiets slår fast at målsettinga med å forbedre klasse-sammensetninga, er av avgjørende betydning for at partiet skal forbli rødt. Sammensetninga av ledelsen på alle nivåer er spesielt viktig. I Sovjet og i Øst-Europa kasta de først ut arbeiderne i partiet i stor målestokk til fordel for teknikere og byråkrater, seinere gikk de laus på ideologien og politikken.

En kan vanskelig tenke seg at partiet over tid skal kunne forvalte arbeiderklassens egen ideologi, med folk som ikke tilhører arbeiderklassen i flertall i partiet.

Partiet driver i dag en stor og omfattende studiesirkelkampanje, men trass i noen gode enkeltresultater drives det ingen *rekrutteringskampanje*. Dette er hovedproblemet når det gjelder dette arbeidet i dag.

Det kan være flere grunner til at problemet stiller seg sånn. Enten finnes det ikke folk som er godt nok egna til å tas opp som partimedlemmer i dag, eller så finnes disse folka men de blir ikke spurt. Eller så tilbys de medlemskap, men vi slåss ikke med de motsigelsene de har.

LA OSS UNDERSØKE DETTE:

Noen kamerater diskuterer bare allmenn »innretting på arbeiderklassen kampanje». Stiller ikke rekruttering som en *oppgave for seg*. Det betyr at de legger ingen planer for hvordan arbeidet skal drives, de stiller seg ingen målsettinger for arbeidet, lager lister over hvem de skal spørre og de oppretter ingen ledelse for

rekrutteringsarbeidet. Alt dette trengs hvis en skal gjennomføre ei virkelig *vervekampanje*.

Disse kameratene driver ikke ei virkelig vervekampanje. De gjennomfører bare ei allmenn »innretting på arbeiderklassen» kampanje.

Den andre typen feil som jeg ser i dette arbeidet nå er nært i slekt med den forrige. Den går ut på å drive en studiesirkelkampanje og ikke ei vervekampanje. Det er en utmerket og riktig sak at vi gir partiets sympatisører mulighet til å studere m-l-m, men det løser ikke nødvendigvis oppgaven med å rekruttere mange arbeidere til partiet.

Manglende resultater i rekrutteringskampanja avslører at kameratene gjør både politiske og organisatoriske feil i dette arbeidet.

HVA KREVES FOR Å BLI MEDLEM AV PARTIET?

Vedtektene slår fast at en må kjenne partiets program og hovedlinje. Det er ingen krav til skoling for å få bli medlem av partiet. Partiet krever imidlertid at en er villig til å skolere seg *innafor* partiet.

For å bli medlem kreves det at en deltar på møter, at en tar på seg oppgaver for partiet og at en godtar partidisiplinen. Jeg trur at en del kamerater stiller større krav enn dette til sympatisørene og at de derfor ikke slåss for at folka som opplagt oppfyller disse krava skal bli medlem nå.

KAN KONKLUDERE MED:

VI HAR MANGE REVOLUSJONÆRE ARBEIDERE RUNDT OSS, MEN DE BLIR IKKE REKRUTTERT.

Den viktigste hindringa for at partiet skal kunne ta et langt steg framover når

det gjelder klassesammensetninga, er at sympatisørene ikke tilbys medlemskap og at de ikke blir fulgt skikkelig opp med diskusjoner osv. slik at de skjønner at de trenger partiet og vi trenger dem. Denne tendensen til ikke å ta skikkelig på arbeidet med å hjelpe sympatisørene til å bli partimedlemmer, må vi ta et skikkelig oppgjør med.

BRUK VERVEBROSJYRA

Vervebrosjyra retter seg nettopp til folk vi vil rekruttere. Gi den til sympatisørene og følg opp med tilbud og diskusjoner om medlemskap med utgangspunkt i denne.

Det er ikke nødvendigvis uttrykk for en riktig ide, når en sympatisør sier »jeg veit ikke nok, må studere mer først». Vår oppgave er da å gå laus på kameraten for å finne ut om det virkelig er sånn, eller om han fyller kriteriene og kan skolerers innfor.

Når dette er sagt om manglene ved rekruttering er det også riktig å peke på at partiet nå har mange arbeidere o.a. som deltar i studier av m-l-m utafor partiet. Dette er en god ting.

TA VARE PÅ PARTIETS SYMPATISØRER: PARTIET MÅ DRIVE ARBEID OGSÅ BLANT IKKE-PROLETÆRE GRUPPER

Det er en usunn og feilaktig tendens, som går ut på at en blåser i arkitekter,

sivil ingeniører, lærere, sosionomer osv. som søker opptak, men som ikke kan tas opp nå pga. målsettinga med et flertall arbeidere i partiet. Det er brudd på vedtektene ikke å ta vare på partiets sympatisører, gi dem anledning til studier og arbeid. Det at en så lett slipper folk som ikke kommer fra arbeiderklassen, er uttrykk for en feilaktig ide, nemlig at det ikke er riktig og nødvendig at partiet driver arbeid blant ikke-proletære grupper. Vi sier ikke at det er umulig for folk fra småborgerskapet å ta arbeiderklassens standpunkt, bli kommunister. Vi tar heller ikke opp folk i partiet fordi de kommer fra arbeiderklassen, eller er småbonde eller intellektuell, men fordi de er kommunister.

STYRK AKP(m-l) SOM ER VIRKELIG ARBEIDERPARTI.

**START REKRUTTERINGSKAMPANJA.
TA VARE PÅ PARTIETS SYMPATI-
SØRER.**

**FORKLAR DEM GJENNOM STUDIER
AV KLASSIKERNE HVORFOR
PARTIET INNRETTER SEG PÅ
ARBEIDERKLASSEN.**

La ikke borgerskapet ta oss innenfra, styrk vedtektene

Borgerskapet vil angripe det kommunistiske partiet alltid og med alle midler for å ødelegge partiet som fortropp for arbeiderklassen. Angrepene vil vokse etter som partiets styrke vokser. Borgerskapet skjønner også at å ta festningen – partiet – innenfra er effektivt og også mulig. Historien er full av eksempler på at partiet er ledet over på den borgerlige revisjonistiske vegen i politikken. Vi skal merke oss at en viktig forutsetning for at så skal skje er at partiets indre liv knuses. Konkret betyr dette at de leninistiske prinsippene settes ut av kraft.

Vedtektene våre uttrykker disse leninistiske prinsippene, derfor markerer også vedtektsdokumentet at vedtektene er en del av vår politiske linje. Derfor kan dem aldri oppfattes formelt og mekanisk.

Lær av historien, studer kommunistenes erfaringer.

I opplegget til vår vedtektsdiskusjon blir det lagt stor vekt på den prinsipielle sida i vår forståelse og bruk av vedtektene. Dokumentet gir også referanse til verkene der Lenin utforma partiteorien. Dette bør studeres. Jeg trur at historien etter århundreskiftet har skjerpet og utdypet denne delen av marxismen-leninismen. Borgerlig-gjøringen av de »kommunistiske« partiene verden over skulle være godt nok bevis på det. Aller viktigst er det faktum at Lenins eget parti er gått over fra å stå i spissen for verdensproletariatet, til å være et redskap for verdens mest aggressive og farlige borgerskap. En slik utvikling må reise spørsmålet om partiets prinsipper.

Det finnes oppsummering av disse erfaringene, og disse bør vi studere. Jeg vil foreslå dette sjøl om den organiserte diskusjonen om vedtektene nå er

gjennomført. Jeg trur at å se seg ferdig med vedtektene, nettopp er uttrykk for å forstå disse på en formell måte, ikke som en del av vår politiske linje.

Jeg vil slå et slag for at kommunistene studerer et utmerka Albansk dokument: Enver Hoxha: Centralkomiteens verksamhetsberetelse till Arbetets Partis i Albaniens 6. kongress. 1. november 1971. Utgitt på svensk Oktober. Jeg trur at særskilt kapittel 5 kan styrke perspektivet på vedtektsrevisjonen, nemlig at det er spørsmål om å tette revisjonistiske hull og bygge en mur mot revisjonistisk angrep av slik type i framtida.

Jeg tar med et utdrag fra dokumentet fordi dette stiller opp problemet på en framifrå måte, og fordi det viser at vi har kilder å øse av. Styrk grepet om de leninistiske partiprinsippene, styrk de teoretiske studiene, skaff dere boka og bruk den.

»En djup ideologisk forståelse for og fast gjennomføring av normene som bestemmer partiets indre liv er av særskilt betydning i styrkingen av partiet. Det er disse normene som stålsetter partiet, styrker enheten i tanke og handling og garanterer vitalitet og framgang i partiets arbeid.

Hver eneste feiltolkning, hver eneste formelle bruk av disse normene har alvorlige konsekvenser. Det undergraver partiets indre liv, det kveler kommunistenes revolusjonære kraft, det baner vegen for framveksten av byråkrati i og utarting av partiet. I dette ligger en av hovedkildene til den store tragedie som rammet Sovjetunionens kommunistiske parti. I dette landet i dag, sjøl om normene fortsatt bærer merkelappen 'kommunistiske', brukes normene som hevarmer for partiets subjektivisme og for

å føre ut den revisjonistiske maktklikkens vilje. Den demokratiske sentralismen er forvandlet til byråkratisk sentralisme som det nye Sovjetborgerskapets herskende gruppe bruker til å tvinge sine målsettinger på partiet med. Kritikk og sjølkritikk er forvandlet til et våpen i angrepet og diskrimineringen av den revisjonistiske linjas motstandere.

Bevisst disiplin er erstattet med blind lydighet for byråkratiske myndigheter. Den kommunistiske etikken blant parti-medlemmene har måttet vike plass for den borgerlige moralen blant karrieristene, skoslikkerne og hyklerne.

Vårt parti har alltid og uopphørlig kjempet for å holde normene feilfrie og få dem til å bli en organisk del av organisasjonens og kommunistenes daglige liv. Dette har gjort partiet vårt uovervinnelig og i stand til å møte sine ulike fiender, og lede det albanske folket framgangsrikt på sosialismens lysende veg.

Når vi husker på vårt partis både positive og negative erfaringer, så må vi vie all vår oppmerksomhet på dette store og avgjørende spørsmålet, og vi må bekjempe resolutt ethvert tilløp til

formalisme i tolkning og gjennomføring av de leninistiske normene i partilivet.

Disse normene er ikke et mål i seg sjøl, like lite som dem er administrative regler. Derfor kan f.eks. ikke det indre demokratiet – en viktig norm i partilivet – reduseres til utelukkende å være en demokratisk »prosedyre» på møter og når vi foretar beslutninger gjennom flertallsvalg osv. Demokratiet i partiet har en djup ideologisk og praktisk mening og betydning. Det vesentlige med demokratiet er at hver kommunist tar aktivt del ved å formulere og gjennomføre partilinja, fritt kan uttrykke sine tanker om arbeidet og folket, åpent kan kritisere feil og gjøre sjølkritikk på sine egne svakheter. Når en oppfatter og gjennomfører demokratiet på dette viset, så tjener demokratiet til å styrke partiet, styrke kommunistenes skoling og fostring, styrke oppfriskningen av partiorganisasjonene og solidariteten i partiet på grunnlag av partiets fundamentale prinsipper i struktur og arbeid – den demokratiske sentralismen.»

(Kap. V side 104–105. Egen oversetting fra svensk.)

Vedtektsrevisjonen, et brudd med dårlig praksis

av redaksjonen

Jeg vil framheve to områder i vedtektsendringen, der jeg mener det er særskilt viktig at vi ikke oppfatter revisjonen som endring av formuleringer, men som et brudd med feilaktig praksis. Det første dreier seg om gjennomføringen av masselinja, det andre om kritikk og sjølkritikk. Begge disse er kjerner i de leninistiske partiprinsippene. Kvaliteten i praksis på disse områdene avgjør for det første om partiet fungerer ledende overfor massene

og for det andre om partiet er i stand til å framtre som en enhetlig revolusjonær fortropp.

Masselinja – et marxist-leninistisk prinsipp.

Prinsippet om masselinja skal garantere to viktige forhold i spørsmålet om revolusjonen ved å sikre at partiet må spille hovedrollen i ledelsen av revolusjonen, mens massene må spille hovedrollen i gjennomføringen av revolusjonen. Dette

betinginger sterke bånd mellom partiet og massene.

Trotskistene som ikke arbeider for den proletariske revolusjonen, angriper ganske riktig også dette prinsippet. Dem gjør dette hovedsaklig ved å latterliggjøre masselinja ved å sammenlikne den med Speiderbevegelsens »Vær hjelpsom og snill» parole.

Revisjonistene vet at sterke bånd til massene er en farlig trusel mot deres posisjon og politikk, derfor bryter de med masselinja og vulgariserer den.

Vårt hjemlige NKP stilte seg f.eks. helt på sida av den voksende revolusjoneringen av ungdommen på 60 tallet og reiste en moraliserende pekefinger til hele bevegelsen. Ellers er det et revisjonistisk prinsipp å skylde på massene når verden går dem mot, eller å kritisere massene villt når de aksjonerer og stille seg mot dem. Dette så vi f.eks. i Frankrike i 1968.

Jeg tror at vi ikke går fri for revisjonistiske avvik når vi gransker egen gjennomføring av masselinja. Jeg tror dette kan sammenfattes i to punkter som begge bryter med kravet om å lede massene. Begge er revisjonistiske avvik.

Det første er å oppfatte prinsippet om masselinja halvveis ved å oppfatte det hele dit at en skal ha et godt forhold til massene, prate med dem og oppføre seg pent. En oppsummering av denne linja i praksis i høstens valgkamp, ble kalt linja om »sosialprat» fordi kommunistenes politikk ble stukket under en stol og det ble sjølsagt ingen politisk kamp. Dette er å oppfylle trotskistenes vrengebilde, det er grov revisjonisme.

Det andre er å bryte med prinsippet: Partiet må sammenfatte massenes meninger og føre dem ut som paroler og direktiver, ved å lese opp vår politikk omtrent som det var keiserlige forordninger fra Roma. Massene blir bedt om å slutte opp om noe de ikke forstår fordi det ikke er knyttet til deres erfaringer.

Noen tror at det siste er å ta et oppgjør med »sosialprat» revisjonismen, men dessverre er prinsippet om å lede ved

proklamasjoner en gammel og velbrukt revisjonistisk metode.

Vi bør gå igjennom egen praksis på masselinja, er det slik at vi oppfyller kravet både om »fra massene» og »til massene»? Er det slik at når vi reiser paroler overfor massene, så blir det gjort slik at massene ut fra egen erfaring er i stand til å ta avstand fra en gal linje og slutte opp om en riktig? Etter mitt syn er det å gjennomføre masselinja. Jeg tror at dette er viktig å ta opp ut fra vedtektsrevisjonen fordi disse punktene definerer en kommunist, og vi marxister definerer bare for å endre praksis og lede praksis.

Kritikk og sjølkritikk, et våpen mot falsk enhet.

Jeg tror at spørsmålet om falsk enhet reises skarpt etter hvert som vi får grep om hvordan to linjer har kjempet mot hverandre i samband med høyreavviket. Feilaktige vedtak må ha vært basert på en falsk enhet i og med at en opposisjon ikke alltid lar seg påvise klart.

Dette spørsmålet tas opp flere steder i vedtektene og det berører andre prinsipper enn kritikk og sjølkritikk. Jeg vil her legge vekt på betydningen av gode diskusjoner i partiet fordi det er disse som garanterer en fast holdning til en riktig linje. Jeg tror videre at holdningen til kritikk og sjølkritikk har stor betydning for kvaliteten på diskusjonene.

Derfor knytter jeg forbindelsen mellom falsk enhet og kritikk og sjølkritikk.

Jeg mener at det finnes en oppfatning av prinsippet om kritikk og sjølkritikk som hevder at dette er noe en skal tenke på når enten en sjøl eller andre har gjort uhyre grove feil. Det er riktig at dette prinsippet er særskilt viktig i slike sammenhenger, men ideologien i prinsippet er også avgjørende for hvordan vi ter oss i en diskusjon. Hva er det som ligger bak en falsk enhet? Det kan være at kameraten er redd for å ta feil og bryter derved parolen om sjølkritikk på forskudd ved å være redd for den. På samme vis kan en unnlate å føre fram kritikk i diskusjoner fordi en frykter kampen og følgelig ikke forstår at kampen er livsnerven i partiet.

Begge disse brudda på sjølkritikk fører til falsk enhet, og de er basert på borgerlige kriterier for debatt og borgerlige vurderinger av individet.

De albanske kameratene oppsummerte dette slik til sin 6. Kongress:

»Kampen mellom synspunkter langs korrekte linjer er ikke noe bevis for mangel på enhet, men snarere en effektiv måte å styrke den på. Der det ikke er debatter, der det er »fred» og »harmonii», der er det stagnasjon og demokratiet og enheten har formell karakter. Frykten for debatter er ikke et av kommunismens kjennetegn, men et produkt av små-

borgerskapet og byråkratene som ikke ønsker noe problem eller noen bekymring.»

(Beretning til APAs 6. Kongress. Svensk utgave, side 105.)

Jeg tror vi har mye å lære av dette. Studer vedtektene grundig på disse punktene og bruk dem til å gå gjennom egen praksis for å ta et brudd på feila.

Styrk masselinja og gjør kommunistene til massenes ledere.

Bekjemp all falsk enhet, styrk grepet om kritikk og sjølkritikk og gjør partiet til en kjempende og kraftfull enhet på marxismen-leninismens grunn.

Trekk massene med i streike-støttekomiteene

Streikestøttekomiteer begynner nå å dukke opp over store deler av landet. Dette er bra. Krisa møtes med økende grad av motstand og kamp fra arbeiderklassen og andre ikke proletære grupper.

Det faktum at det finnes en landsomfattende streikestøttebevegelse er av stor betydning når en vurderer styrkeforholdet mellom arbeiderklassen og dens allierte og fienden. Mulighetene til å holde ut til en vinner fram med krava sine er større med en permanent og godt utvikla streikestøttebevegelse enn uten.

Streikestøttekomiteene er også et viktig kort å ha på handa når en sammen med arbeidskameratene diskuterer å utløse nye kamper rundt omkring på arbeidsplassene.

Lenin sa: »Streik er en skole i krig». Gjennom kampen lærer arbeiderne mye om hvem som er venn og fiende. Hvem er staten et redskap for? Hva er partienes virkelige innhold? Hvordan fungerer pressa? Kort sagt, streiken er et mektig våpen i arbeiderklassens hender for å forsvare sine politiske og økonomiske interesser i dag, og den reiser diskusjon

om å ta over statsmakta sjøl. Derfor er det et kommunistisk partis soleklare plikt å kaste mye krefter inn på å utløse og støtte arbeidere og andre ikke proletære gruppers streikekamper.

HVILKE SVAKHETER LIDER STREIKE-STØTTEARBEIDET UNDER I DAG?

Hovedsvakheten ved streikestøttearbeidet i dag, er etter MIN mening det faktum at streikestøttekomiteene er for små og »smale». Det er en tendens til at kameratene ser streikestøttekomiteene på lik linje med RV, som var en front av AKP(m-l) og uavhengige som stilte til kommunevalget. Hvis en ikke evner å se forskjell på denne valgfronten som hadde som oppgave å presentere ei revolusjonær linje, for revolusjon, mot revisjonisme og reformisme og på den andre sida karakteren av en front hvis eneste oppgave det er å støtte arbeidere og andre ikke proletære gruppers kamp mot angrep på deres politiske og økonomiske vilkår, da begår en et grovt sektersk avvik.

Da tar en ikke oppgaven med å støtte streikekampene alvorlig, og en legger i

samme slengen altfor tunge vekter på partiets skuldre.

Tariffoppgjøret kan utløse store kamper. Hvis store industriarbeidsplasser med mange hundre folk går til streik krever dette mer av det organiserte støttearbeidet enn det partiet og dets nærmeste sympatisører kan klare aleine. Det kreves bl.a. store pengesummer. Altså: Trekk med *alle* som er villige til å støtte arbeidere og andres rettfærdige kamper i streikestøttekomiteene.

HVORDAN KOMMER DEN FEILAKTIGE LINJA TIL UTTRYKK?

Ved at kameratene bare inviterer folk som enten går på sympsirkel eller de som skal begynne der til å delta i komiteene.

Ved at en får igjennom at komiteene skal selge KK. Ved at en lager ei svær plattform for komiteene hvor en krever både det ene og det andre av medlemmene. Bl.a. at de skal ta avstand fra de borgerlige arbeiderpartiene.

Dette er ei linje for å sabotere streikestøttearbeidet, og den spiller gode kort i henda på AP/SV-ledernes angrep på streikestøttekomiteene. («underbruk, sjåvinisme») Dette leder meg over på en annen feilaktig tendens. Nemlig tendensen til å ville sabotere arbeidet i fagforeningene, til fordel for arbeidet i streikestøttekomiteene.

STYRK ARBEIDET I ARBEIDERKLASSEN OG I FAGFORENINGENE

Lenin har sagt: «Det er en utiligelig dumhet å gå ut av fagforeningene sjøl om disse har reaksjonære arbeideraristokrater som ledere». Bakgrunnen for dette er sjølsagt at fagforeningene er masseorganisasjonene til den klassen som må gå i spissen for å gjennomføre den sosialistiske revolusjon, arbeiderklassen.

Kampen i fagforeningene avgjør hvilken politisk retning som skal lede arbeiderklassen. De store og omfattende plattformene som en del streikestøttekomiteer er blitt forsynt med, innebærer lett at streikestøttekomiteene blir konkurrerende organisasjoner til fagforeningene. De har ei linje for *sjøl* og *ta opp* og *reise*

fagforeningenes krav. Ikke ha som målsetting å *støtte* de kampene som blir reist. Her ligger det en spire til en slags fagopposisjon bestående av arbeidere, studenter o.a., enten det er ment sånn eller ikke. Streikestøttekomiteene blir kamporganisasjoner som *reiser egne krav*. Se på streikestøttekomiteene som et nødvendig tillegg til fagbevegelsen i dag, ikke som konkurrent. Borgerskapet i ledelsen for LO, lavt nivå i mange fagforeninger, behovet for å organisere andre enn arbeidere i streikestøttearbeid er bl.a. grunnen til opprettelsen av SSK.

STYRK ARBEIDET I FAGFORENINGENE, MEN LEGG IKKE HODET PÅ BLOKKA FOR LO TOPPENS FRAKSJONSPARAGRA

Streikestøttearbeidet kan ikke drives med noen grad av tyngde hvis ikke driver det i arbeiderklassen. Alternativet er å overlate arbeiderklassen og fagforeningene til borgerskapet, og sjøl kaste inn mye koll blant studenter, skoleelever og forskjellige grupper i småborgerskapet. Alle kamerater skjønner at dette er ei uholdbar linje.

Hva kan vi gjøre på arbeidsplassene?

LOs vedtekter og forbundenes vedtekter har et forbud mot fraksjonsvirksomhet som vil ramme organisering av streikestøttekomiteer på arbeidsplasser. Det skal derfor ikke organiseres streikestøttekomiteer på arbeidsplasser. *Men*, i alle fagforeninger er det lov å stille forslag til styret og klubben om politisk og økonomisk støtte til arbeidere o.a. i kamp. Ingen hindrer arbeiderne i å ha uformelle sammenkomster på kveldstid. Mange steder er det lov å samle inn penger og underskrifter sjøl om en ikke har et vedtak fra klubben i ryggen. Dette varierer fra sted til sted. Gjør undersøkelser, følg regla. Folk fra SSK i Høydistriktet kan drive støttearbeid på porte osv.

STYRK SSK STYRK STREIKESTØTTEARBEIDET I ARBEIDERKLASSEN

**GJØR ORGANISASJONEN USYNLIG FOR
KLASSEFIENDEN — MOBILISER FOR KAMP!**

**SIKKERHETS-INSTRUKS
FOR
AKP(m-l)s MEDLEMMER**

Direktiv om sikkerhetsarbeidet
fra Arbeidsutvalget i AKP(m-l)

INNLEDNING

Dette er et *direktiv* til alle AKP(m-l)s medlemmer om hvordan vi skal sette ut i livet partiets sikkerhetslinje. Direktivet er en sikkerhetsinstruks som gjelder for *alle* medlemmer

Den løser ikke alle problemer som reiser seg når vi skal forsvare partiet mot klassefienden og styrke partiet i arbeiderklassen og folkemassene. Den vil trenge fortløpende kritikk. Sørg for at dine meninger om endringer kommer til partiets ledelse så raskt som mulig. På forsvarlig vis.

Inntil instruksen er endret av partiets ledende organer, gjelder den som direktiv til alle medlemmene.

HVORFOR ER DET NØDVENDIG MED SIKKERHETSARBEID?

De falske »kommunistene» prøver stadig vekk å gjøre kommunistenes sikkerhetslinje til latter. De kapitalsterke borgerne kaller oss svermere, »villedet ungdom» eller udemokratiske elementer. Men mange av disse borgerne veit bedre. I lønnskammerset er de neppe redd for å rope det. For de kjenner seg sjøl og de klasseinteressene de står for. De veit at herskerklassen griper til reaksjonær vold og terror om arbeiderklassen og folkemassene gjør alvor av forsøkene på å fri seg fra lønsslaveriet. Dersom det borgerlige diktaturet blir truet, setter de i sving de kreftene i deres egen stat som er til for å rydde opp når arbeidsfolk prøver å ta sakene i egne hender: Hær, politi, etterretnings- og overvåkingspoliti, domstoler. Reaksjonære grupper, nazister og andre, kan også komme godt til hjelp.

Sånn må det være i et kapitalistisk samfunn. Borgerskapet skapte proletariatet, og lever ved å utbytte det. Proletariatet er derfor deres banemann.

Når proletariatet klarer å skape seg et sterkt kommunistisk parti, vil borgerskapet gripe til nye og hardere tiltak for å sikre makta, monopolkapitalens diktatur. Forsøkene på å knuse det kommunistiske partiet vil bli stadig mer synlige.

Metodene som borgerskapet og dets stat bruker er mange. La oss se kort på noen

erfaringer som arbeidsfolk har høsta, og som forteller hvorfor AKP(m-l) må styrke sikkerheten:

Svartelisting

Gang på gang har arbeidere blitt svartelista av kapitalistene. I 30-åra blei sjofolk strøket av monstringslista om rederne oppdaga at de var kommunister eller viste vilje til klassekamp. Sånn er det i 1970-åra også. Sjømenn kan ikke få Klassekampen sendt til båten uten at avisa er pakka inn og »hodet» på forsida er rivi bort. Industrierbeidere kan få sparken om det blir oppdaga at de er kommunister eller revolusjonære. I prøvetida blir sånne folk lett jaga vilt av kapitalistene, av bossene i statsapparatet, i skolen.

Personalkontoret ved større bedrifter tar seg ofte av overvåkinga. Navnelistene over marxist-leninister og progressive som Den Norske Creditbank laga i 1970 var ingen arbeidsulykke! Reaksjonære, nazister og andre driver også tysting til sjefene. Ny-nazistene i Oslo Sporveier brukte mye av tida si til etterretning av kampinnstilte arbeidere. Om bedriftsledelsen føler behov, så kan statens overvåkingspoliti kobles inn.

Denne overvåkinga kan hjelpe bedriftsledelsen til å hindre arbeidere fra å få jobb, få dem sparka, hindre at fagbevegelsen blir styrka, hindre eller knuse streiker, gi »nyttige» opplysninger til statens SIPO og liknende organer.

Derfor trenger AKP(m-l) en skikkelig sikkerhetspolitikk.

Fascistisk kupp

Hvor mange ganger har ikke borgerskapet grepet til åpen terror i krisetider, når diktaturet deres er trua, når parlamentariske knep og lureri ikke holder lenger? Med utenlandske imperialister i ryggen skjer det gang på gang. Indonesia 1965, Hellas 1967, Chile 1973. I Chile forberedte de fascistiske kreftene seg i månedssvis før kuppet: Styrkene deres drillte inn åssen de skulle gå fram, time for time. Takket være bl.a. de falske »kommunistene» som ville »fred» med generalstaben, fikk de fortsette med drillen inntil det var for seint. På samme tid dreiv de og deres »gestapo» og Sipo overvåking og etterretning av virkelige kommunister, progressive og patrioter. Da kuppnetta kom, sto arbeiderklassen uforberedt og uorganisert for væpnet motstandskamp. Fascistene og deres Sipo slo inn dørene til tusenvis av patrioter, kampvillige arbeidere, studenter og bønder. Det var særlig de mange ærlige progressive massene som fortsatt sto under de falske »kommunistenes» innflytelse og skjebnesvangre løgn om »fredelig vei til sosialismen» som havnet på fotballstadion i Santiago de Chile. De hadde ikke tatt de nødvendige sikkerhetstiltaka på forhånd. De var kartlagt på forhånd, svært mange.

De virkelige kommunistene klarte seg derimot nokså bra. De hadde lagt vekt på å skjule organisasjonen i tide. De led få tap, og kunne starte arbeidet etter kuppet uten å begynne helt på nytt igjen.

Erfaringsene fra fascistiske militærkupp (som ved okkupasjon) viser at fienden først prøver å slå til mot *ledelsen* i det kommunistiske partiet og virkelig kampvillige organisasjoner. Etter noen dager kommer turen til medlemsmassen. Fotballstadion tas i bruk. Om fienden lykkes avhenger av i hvor stor grad kommunistene og de revolusjonære har forberedt seg sjøl og massene på hva som *kan* skje, om de bl.a. har sørget for å drive skikkelig sikkerhetsarbeid og holde organisasjonen skjult.

Norge er ikke »vaksinert» mot et fascistisk kupp. Wintex-øvelsen forteller oss det.

Borgerskapet og NATO-toppene med USA i ledelsen sørget her for å gi enhver bevis for at marxist-leninister, arbeidere, studenter blir kartlagt, og at til og med større militærøvelser ikke bare tar sikte på å trene i krig med supermaktene Sovjet, men også på å slå ned de som vil mobilisere folkemassene til kamp mot økende undertrykking, fascistisering.

Derfor trenger AKP(m-l) en skikkelig sikkerhetspolitikk.

Okkupasjon

Supermaktene Sovjet og USA rustet til krig. Målet er verdensherredømme. Uten kontroll over Europa – det rike kontingntet – små muligheter for å nå målet for både den ene og den andre supermakta. Med Europa som slagmark er det lite som tyder på at Norge ikke blir trukket inn.

Enten revolusjonen forhindrer krigen eller krigen fører til revolusjon, så stiller muligheten for en imperialistisk okkupasjon av Norge, spørsmålet om AKP(m-l)s sikkerhetslinje uvanlig skarpt på dagsorden.

Titusener eldre arbeidere, småbønder, fiskere, lærere, andre – de husker 1940. Og det som fulgte i fem lange år. Ikke minst fikk NKP-medlemmer føle åssen fasciststyrker går fram, og åssen quislinger tyster til okkupanten. De falske »kommunist»-lederne i NKP prøver å viske ut lærdommen fra de tidlige krigsåra: Da nesten *hele* sentralkomiteen blei tatt i løpet av ei uke. Få overlevde. Hvorfor? Fordi NKP ikke hadde forstått hvor viktig det var å gjøre partiet *usynlig* for klassefienden i *førkrigstida*. Jonas Lie og hans »reichpolizei» fikk uhyggelig lett spill.

En neste krig blir langt mer brutal. De to supermaktene rår over langt sterkere styrker, mer effektive. Sovjet, den mest sannsynlige krigsutløseren, vil kunne sette inn hundretusener soldater fra luft, sjø og land på kort tid. I den situasjonen er det i arbeiderklassens og folkets rekke at motstandsfronten må skapes. Det borgerlige forsvaret vil rakne – som i 1940 da generalstaben og store deler av offiserskorpset løp fra borde.

Stilt overfor en sånn fiende, blir ett spørsmål særst viktig: Hvor mye veit fienden om det kommunistiske partiet og dets venner på *forhånd*? Hvor mange kommunister og patrioter finnes i arkivene i Moskva, på samme måte som alle veit at de finnes i Washington og Brussel-arkivene? Dette blir et livsviktig spørsmål. Like viktig: *Hvem* samler opplysningene i førkrigstida? Er det noen grunn til å tro at Sovjet-ambassadens funksjonærer er de eneste som ordner opp? Er det noen grunn til å tro at ikke spesielt reaksjonære og Moskva-lojale revisjonist-ledere av Rolf D. -typen har denne etterretninga i tankene, og litt til?

Vi ønsker ikke å gi okkupanten og deres quislinger lett spill. Jo færre som blir oppsøkt av okkupanten om natta takket være quislinger, desto sterkere vil motstanden bli. Jo færre som blir deportert, torturert og fengslet i kommunistenes og patriotenes rekke, desto raskere vil den nasjonale, revolusjonære frigjøringskampen utvikles. Jo bedre sikkerhetspolitikk og beskyttelse av partiet *i dag*, desto færre tap i morgen.

Er dette «svermeri»? 1940, Tsjekkoslovakia 1968 . . . etterlater ingen tvil.

Derfor trenger AKP(m-l) en skikkelig sikkerhetspolitikk.

Finnes det flere grunner? Mange. Det trengs bl.a. for å stå imot borgerskapets forsøk på å ødelegge partiet innafra ved hjelp av agenter. Det trengs for å stå imot undertrykking av «mildere» art, som fengsling av enkeltkamerater, razziaer ol. Det trengs for å motstå press utafra, forsøk på splitt og hersk fra borgerskapets side. La oss derfor understreke en viktig grunn i tillegg:

Vi bruker den demokratiske sentralismen

I et borgerlig arbeiderparti som SV «diskuterer» ulike fraksjoner viktige spørsmål ved hjelp av personsjikaner og hets på annensida i Dagbladet. Dette er deres «demokrati».

I et virkelig kommunistisk arbeiderparti føres viktige diskusjoner blant medlemmene først. Motsigelsene løses gjennom diskusjon og overbevisning. Den blir oppsummert av ledelsen, vedtak blir fatta, linja lansert utad

og satt ut i livet, enhetlig. På den måten bestemmer vi *sjøl* tempoet, løser viktige linje-spørsmål (1. mai, synet på den moderne revisjonismen, faren for krig, osv.) uten å la *borgerskapet* bestemme for oss. Dette irriterer borgerne og revisjonistene noe aldeles kraftig. Det ødelegger sjansene for å splitte opp partiet innad, fyre opp under ryktemakeri, ale opp fraksjoner og ukameratslig kiv.

Derfor trenger AKP(m-l) en skikkelig sikkerhetspolitikk.

Derfor trenger vi denne sikkerhetsinstruksen. Derfor må vi studere den nøye, sette den ut i livet, høste erfaringer, endre den når det viser seg nødvendig.

»MEN NYTTER DET? VEIT IKKE BORGERSKAPET ALT OM OSS?»

En slik ide finnes. Den er farlig, og vi må kvitte oss med den. Den overvurderer fienden kraftig, og fører til at vi ikke gjør noe for å bedre på sikkerheten.

Det er riktig at monopolkapitalens diktatur er sterkt i et land som vårt. Som Lenin pekte på, så svulmer statsapparatet når monopolkapitalismen utvikler seg. Monopolkapitalen har nokså bra utvikla organisasjoner for overvåking og etterretning (militær og sivil). De har reaksjonære, dels fascistiske organisasjoner som hjelper til, reserveoffiserer, reservepoliti. De kan bruke nokså utpekulert teknisk utstyr for avlytting, fotografering, brevåpning, ol. De bruker sjølsagt mer vanlige metoder som skygging, systematisk innsamling av bilder og opplysninger ved klipp fra partipressa. De prøver seg med infiltrasjon. I vårt land finnes Sipo-folk organisert i alle *byene*, og også noen steder utafor byene.

Borgerskapets spesialorganer driver aktiv etterretning. De sater også – ikke minst – på de *feila* som vi sjøl gjør, som våre venner gjør.

Monopolborgerne drar også nytte av de verste revisjonistlederne i jakta på kommunister. Både de, bestemte typer DNA-topper og pamper og trotskister driver sin form for etterretning. Bl.a. ved å angi marxist-leninister på arbeidsplassen til ledelsen.

Men betyr dette at de »veit alt»? Slett ikke. De har i dag ikke nok kapasitet. De har problemer med å finne ut hvem som er medlemmer og hvem som er venner – stort sett. Reaksjonære krefter har også en stor feil (for dem sjøl): At de er subjektivistiske, de har ikke et skikkelig godt grep om det som skjer, og hvorfor det skjer. Ellers ville jo klassefienden virkelig vært en jerntiger, både på kort og lang sikt.

Kort sagt: monopolborgerskapet og deres stat med spesialorganer for overvåking og etterretning veit lite, sjøl om AKP(m-l) har lagt for liten vekt på sikkerhetsarbeidet ei tid. Borgerskapet er i samme stilling som enhver reaksjonær: De veit verken ut eller inn, sjøl om de kan lykkes i å vite litt.

Sipo og andre organer har også et stort problem med den marxist-leninistiske bevegelsen:

Stadig blir det flere progressive, og stadig flere av disse blir medlemmer av partiet – og dette er folk som ikke er kartlagt tidligere.

»BORGERSKAPET ER SLOVT – VI BRYR OSS IKKE OM DEM»

Dette er en like farlig ide. Den fører til at klassefienden ikke blir tatt alvorlig. Den er ofte uttrykk for ei »kjekkas»-linje: »Vi er ikke redd for klassefienden, vi er ikke pyser». Neida. Vi er ikke redd for fienden. Vi veit at arbeiderklassen og folkemassene er uslåelige – for eller seinere vil den proletariske revolusjonen og verdensrevolusjonen bli et faktum. Gjennom hard og bitter klassekamp.

Men som marxist-leninister må vi følge marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning: Forakte fienden i strategien, ta han alvorlig i taktikken. Møte klassefienden med 10 mot 1 i de enkelte trefningene i øyeblikket, i neste uke. Innse at i dag er styrkeforhold som 1 til 10 i borgerskapets favor.

Om vi for eksempel i aksjoner og demonstrasjoner lar reaksjonære, Sipo-agenter ol. fotografere av hjertens lyst uten å stoppe dette, tar vi ikke klassefienden taktisk alvorlig.

Om vi på arbeidsplassen ikke bryr oss om spesielle reaksjonære tystere av Rolf D: typen, men legger partiet åpent for slike,

taper vi terrenget. Vi taper de enkelte trefningene, svekker strategien, den langsiktige kampen.

Vår sikkerhetspolitikk skal være et helt nødvendig redskap for å vende styrkeforholdet i folkemassenes favor gjennom den proletariske revolusjonen. Og vår sikkerhetspolitikk skal til daglig ta klassefienden taktisk alvorlig, og sikre partiet med en politikk som gir oss styrkeforholdet 10 til 1 i vår favor.

MEN BETYR ET STYRKA SIKKERHETS- ARBEID AT VI SKAL SLUTTE Å ARBEIDE ÅPENT?

Nei, men gjør organisasjonen ugjennomsiktig for klassefienden!

Hva betyr det egentlig? La oss stille det på spissen: Skal vi slutte å selge Klassekampen åpent og bare i det stille? Skal vi slutte å abonnere på Klassekampen og Røde Fane? Skal vi ikke ha noen som står åpent fram på arbeidsplassene? Osv.

Under de borgerlig-demokratiske forholda som vi lever under i dag, ville det være sektersk og grovt feilaktig. Men hvor »åpent» skal partiet arbeide? Spørsmålet kan bare løses ved å bruke skikkelige kommunistiske prinsipper for å analysere den konkrete situasjonen.

La oss peke på noen viktige prinsipper:

o *Politikken* vår skal fram for massene. *Organisasjonen* skal være usynlig for klassefienden. Hvor usynlig, avhenger av situasjonen. Hvor mange skal være offentlig kjente, hva slags metoder for KK-salg skal vi bruke, hvem skal tre fram på arbeidsplassene, osv. osv.: Disse spørsmåla kan ikke løses ved å titte i ei kokebok. De avhenger av partiets linje, instruksjonen er en del av hele denne linja.

Men prinsippet må være klart: Mest mulig av politikken fram for massene for å mobilisere dem til kamp, minst mulig av organisasjonen kjent for klassefienden.

o Under borgerskapets diktatur må et kommunistisk parti alltid satse først og fremst på å utvikle en stil som holder organisasjonen skjult – samtidig som det mobiliserer massene. Borgerskapet kaller dette for »lyssky metoder», »ulovlige metoder», ol.

Borgerskapet prøver å framstille det som kan kalles illegale arbeidsmetoder som »ulovlige». I virkeligheten betyr det å holde parti-organisasjonen skjult for klassefienden – under *alle* forhold.

Om borgerskapet forbyr det kommunistiske partiet, ja da må partiet »gå under jorda», da blir det »illegalt» i følge borgerskapets lov. Men denne loven er fascismens lov.

Under kapitalismen må vi alltid være forberedt på å bli slått ned. Derfor: Beskytt organisasjonen!

o Nøkkelen til framgang er ei riktig politisk linje – og dristig *massemobilisering* for kamp. Det jevne, systematiske massearbeidet er den beste sikkerhetspolitikken. Vinner massene tillit til partiets politikk, ser at den er i deres interesse og vil slåss for den, da vil de også beskytte partiet som sitt eget. Sjøl om de ikke er medlemmer. Derfor er det uhyre viktig å fostre våre venner i en riktig sikkerhetspolitikk.

o Massearbeid og mobilisering *uten* 1) en slik bevisst fostring av våre venner og 2) uten at medlemmene og vennene bruker spesielle *metoder* for å sikre partiet, er dømt til å mislykkes. Uten spesielle sikkerhetstiltak og metoder blir uttrykket »masselinja er vår beste sikkerhetspolitikk» raskt en sovepute for ikke å gjøre noe med sikkerheten i partiet. Derfor trenger vi en *sikkerhetsinstruks*.

o Vi må unngå en sløv og likeglad stil i sikkerhetsarbeidet. Vi må også unngå en sekterisk stil som setter sikkerhetsarbeidet foran alt» og som skiller oss fra enhver kontakt med massene. Begge måter er til glede for klassefienden. La oss »stå på to bein» i sikkerhetsarbeidet.

o *Ethvert* medlem må føle seg som en sikkerhetsansvarlig. Kollektivt ansvar er nødvendig. Samtidig må det eksistere spesielle ansvarlige, underlagt avdelingene og partiledelsens kontroll.

o *Vedtektene* i AKP(m-l) er et særs viktig våpen for å styrke den demokratiske sentral-

ismen – og dermed styrke sikkerheten. Partivedtektene må *studies*.

o Det må utvikles en kameratslig og år-våken stil i partiet i sikkerhetsarbeidet. Vi må ikke se agenter rundt hvert hjørne, og heller ikke nekte å se at det kan finnes en og annen – i partiet. Borgerskapet forsøker alltid å ta festningen innafra.

o Vi kan ikke hindre klassefienden 100 prosent sikkert fra å infiltrere partiet. Men med et skikkelig sikkerhetsarbeid kan vi gjøre organisasjonen *ugjennomsiktig* for agenter. Med et godt arbeid vil slike elementer få kunnskaper om en avdeling og medlemmene der, ikke partiet som helhet eller store deler av det.

o For å styrke partiet i massene og mobilisere til kamp, er vi nødt til å oppvise en viss dristighet. Når vi arbeider åpent (KK-salg, muntlig agitasjon på arbeidsplassen, osv.), risikerer vi sjølsagt hele tida at klassefienden får litt ekstra kunnskap om partiet. Vi risikerer for eksempel at klassefienden avlytter et hvert møtelokale vi bruker. Teknisk sett er det ikke spesielt vanskelig. Men skulle det hindre oss fra å avholde møter? Nei, vi må bare treffe de nødvendige tiltaka som gjør at fienden får vite minst mulig, sjøl om møtet blir avlytta (dekknavn, ingen tall, osv.).

Såne sjanser er vi nødt til å ta. Ellers blir vi sittende og tutle for oss sjøl på kammerset, vi vil tørke sakte og sikkert inn og bli et borgerlig parti.

Massemobilisering for en riktig politikk – det er nøkkelen til framgang.

Dette er ikke alle prinsippene. Det er noen. Diskusjoner, studier og praktisk arbeid vil lære oss mer.

ER INSTRUKSEN ET »SESAM-SESAM», EI KOKEBOK?

Slett ikke. Den er et direktiv som skal følges ved at det *tillempe*s på riktig vis. Hva er riktig? La oss høste erfaringene. La oss *tillempe* instruksene, ikke *utvanne* den. Bruk den som en viktig rettesnor i arbeidet.

INSTRUKS

(1) BRUK DEKKNAVN!

Alle medlemmer må bruke dekknavn. Dette *skal* brukes på alle interne møter. Det må brukes i de fleste andre interne sammenhenger også.

Dekknnavnet bør skiftes med ujevne mellomrom. Dette gjør laga mindre oversiktlige, og det skjerper årvåkenheten til medlemmene.

Bruk minst mulig virkelige navn – også når det skal *velges* styrer ol.

Bruk ikke *samme* dekknavn når du deltar i forskjellige møter, o.l.

(2) SNAKK IKKE OM HVILKE OPPGAVER DU HAR!

Klassefienden er spesielt interessert i å vite hvem som gjør hva i partiet. Snakk minst mulig om oppgavene, internt som utad!

(3) VÆR VARSOM MED BRUK AV TALL!

Snakk minst mulig om tall som kan fortelle noe om partiet: Snakk *ikke* om hvor mange dere er på jobben, i boliglaget, ol.!!

(4) BRUK TELEFONEN MINST MULIG! FÆRREST MULIG PRIVATE TELEFONER!

Borgerskapet i vårt land er fullt i stand til å avlytte telefonsamtaler. Klassefienden er interessert i både hva som sies og *hvem* som ringer til hvem. Dette kan fortelle en del om organisasjonen. Misbruk av telefonen kan gi klassefienden store mengder gratis informasjon.

Derfor: Det er forbudt å innkalle møter pr. telefon (for den skas skyld: avlyse det). Det er forbudt å omtale indre forhold pr. telefon.

Minst mulig skal sies i telefonen. Lange »private» telefonsamtaler mellom kommunister må ikke finne sted.

Jo *færre* som har privat telefon, desto bedre. Sørge for å gjennomføre denne oppfordringa så langt som mulig.

Husk at også telefonkiosker kan avlyttes. Bruk dem minst mulig. Det samme gjelder for telefoner på jobben.

(5) VÆR PÅ VAKT MOT SLARV.

Slarv både i og utafør partiet kan bety at klassefienden får billig og viktig informasjon. Det kan være i familien, blant venner, på offentlige steder, og innad i organisasjonen. Bruk en kommunistisk stil: diskuter politikken med arbeidskamerater, venner, i familien, osv. Men hold kjeft om organisasjon og personer. Skjerp den revolusjonære årvåkenheten. Snakk *ikke* om partiets organisasjon og indre liv på offentlige steder (kafeer, restauranter, busser, T-baner, trikker, tog, fly, ol.)! Sett en øyeblikkelig stopper for løst snakk på slike steder!

(6) MØTER MÅ GJENNOMFØRES MED STRAM DISIPLIN.

Store møter eller vanlige møter på mindre og gjennomsluktige småsteder kan gi klassefienden god anledning til kartlegging.

Derfor:

Bruk ikke telefon til innkalling!!!

Send ikke innkalling i posten!!!

Lag minst mulig skriftlig materiale, spre innkalling og innhold først og fremst muntlig. Bruk i tilfelle *kode* på tid og sted dersom møtene innkalles skriftelig (dvs. fra hand til hand, ikke i post!!). Bruk ikke kode i telefon heller.

Bruk alltid dekknavn. Kom og gå i spredt orden til møtene. Styrene må sikre dette.

Kjøretøy av alle slag spres i betryggende avstand fra møtestedet.

Møtelokale må skiftes, enten det er privat eller offentlig med ujevne mellomrom.

Færrest mulig bør være med på de enkelte møtene. Jo flere som er til stede, desto større

er muligheten for å vekke oppmerksomhet og gjøre feil. Kjente kamerater kommer sist, går sist.

Disse reglene gjelder for arbeidet i *partiet*.

(7) BESKYTT PARTIETS DOKUMENTER.

Innfør regelen om å skrive minst mulig om interne forhold (personlige notater, rapporter, ol.). Dette betyr *ikke* at skriftelige notater ol. ikke skal brukes! Det betyr: Om det er unødvendig, kutt det ut.

Styrene må oppbevare protokoller ol. på sikre steder, dvs. der hvor klassefienden minst venter å finne materialet. Medlemmene må være årvåkne når det gjelder å kontrollere at dette skjer.

Dokumenter av typen Tjen Folket ol., må også tas godt vare på. Medlemmene må utvikle metoder som sikrer også slike dokumenter mot razzia, ol. Vis fantasi, bekjemp spontanisme.

Klassifisering av dokumenter: SK vil utvikle nærmere retningslinjer for bruk, oppbevaring og sikring av dokumenter, dvs. en klassifiseringsnøkkel: En *gradert* sikkerhetsinstruks for dokumenter.

Brenn alt unødvendig partimateriale. Men la ikke *viktig* historisk materiale gå tapt. Sorg da for at styret får det, og at styret bringer dette videre til DS på forsvarlig vis.

(8) OFFENTLIGGJØR IKKE PERSONER UTEN SÆRSKILT VEDTAK!

Partiet trenger offentlig kjente ledere, og det trenger mange ukjente medlemmer. I en legal-illegal situasjon må partiet holde stramt grep om hvem som skal bli kjente, og hvem som ikke skal. Dette er et prinsippsspørsmål: Det dreier seg om *eksistensen* til partiet. Derfor:

Ingen må offentliggjøre seg sjøl eller andre uten at spesielt vedtak er fatta! !!!

Slike vedtak kan bare godkjennes av DS etter forslag fra grunnorganisasjonen. DS må i tvilstilfeller bringe saka fram for SK, som har den endelige avgjørelsen.

SK vil utvikle nærmere retningslinjer for *klassifisering* av hvilke medlemmer som a) skal være kjente, b) som *kan* brukes i nødstil-

felle, og c) personer som *ikke skal* offentliggjøres.

I mellomtida må disse to reglene gjelde:

1. Vær påholden, la heller være å offentliggjøre et medlem om det finnes den minste tvil om en skal gjøre det!

2. Forelegg saka *alltid* for høyere organer om det finnes den ringeste tvil.

Diskuter spesielt nøye hvem som skal være *offentlige* marxist-leninister på *arbeidsplassen*. Politikken skal fram, organisasjonen skal være usynlig for klassefienden!

Ved utdeling av *lokal* ml-propaganda, diskuter *hvem* som skal gjøre det nøye. Unngå spontanisme, unngå sekterisme. Det samme gjelder for KK-salg, ol. Husk: KK selges slett *ikke* bare av medlemmer.

(9) KVITT DEG MED »LEVENDE ARKIV»!

Veskene og lommebøkene til mange kamerater ser fortsatt ut som et omreisende arkiv. Dette er legalisme. Enten du mister sakene eller blir oppbrakt av politiet (de kan bruke den såkalte firetimersloven), så kan resultatet bli like elendig. Rydd opp i lommebøker og vesker, *nå*!

(10) STYRK SIKKERHETEN HEIME!

Skjerpa årvåkenhet gjelder ikke bare på møter. Enten det er bare partimedlemmer eller ikke i familien: Snakk ikke løst og fast om indre forhold (personer, aksjoner, ol.) i partiet!

Et høgt utvikla borgerskap kan med små anstrengelser foreta avlytting, ikke minst i leiligheter hvor kamerater med »lang fartstid» bor. Men like viktig er det å innøve en *stil* hos *alle* medlemmer som sikrer mot slarv og liberalisme – enten det er i heimen, på offentlige steder, eller andre steder.

La *aldri* interne dokumenter som Tjen Folket ol. ligge framme i stua. En aldri så god venn som ikke er partimedlem skal *ikke* se partiets indre dokumenter.

Det er en sjølsagt ting at alle dører og vinduer som er svake, må sikres.

Det er ingen grunn til at leiligheten/rommet/huset skal se ut som et partikontor utafra. Unngå *både* høyre-opportunisme og »venstre» sekterisme! Her som i alle andre sikkerhetsspørsmål.

Om ektefellen ikke er partimedlem: Husk at hun/han *ikke* er i partiet, og har følgelig ikke de rettighetene og pliktene som du som medlem har. Dokumentene er partimedlemmenes dokumenter, ingen andre skal ha dem. Studer vedtektene, jmf. eksklusjonsparagrafen.

(11) STYRK SIKKERHETEN I DEMONSTRASJONER OG AKSJONER!

Uansett om politiet forsøker å fortelle deg noe annet eller presse deg: Dette er borgerskapets egen lov, bruk den. *Kutt ut alt annet prat*, enten det gjelder AKP(m-l) eller vær og vind. Undervurder ikke klassefienden i *taktikken*, forakt ham i strategien.

Forlang å komme i kontakt med advokat/kontakt utafor fengslet. Dette har du *rett* til. (bla forøvrig opp i Klassekampen nr. 42 s. 10. Der finner du vilke rettigheter du har om du blir arrestert).

Dette er viktige metoder i kampen for dagskrava, i den politiske forberedelsen til den proletariske revolusjonen. Borgerskapet skjønner det – stort sett.

Som regel vokter borgerskapet på demonstrasjoner, aksjoner ol. Derfor er det viktig å styrke sikkerheten ved slike anledninger.

Derfor:
Kutt slarv.

En demonstrasjon er ikke et teselskap, det er *alltid* en viktig politisk markering som krever oppmerksomhet og aktivitet fra alle kommunister. Gå i spissen for å legge merke til hva som skjer i demonstrasjonen, rundt omkring den, ol. Rapporter viktige saker eller ting du lurer på til ledende kamerater – de du veit har ansvar for demonstrasjonen – aksjonen.

Rapporter alltid fotografering – så sant det ikke er kommunistene og deres virkelige venner som fotograferer.

Hold alltid disiplin, oppfordre andre til det samme. Hjelp sikkerhetsvaktene til å gjennomføre jobben.

Ved mindre aksjoner hvor det kan tenkes at mange av deltakerne er kommunister: Tenk gjennom om det finnes *noen* som ikke bør delta i aksjonen.

Ved alle former for demonstrasjoner og aksjoner, lovlige og andre: Tøm alle lommer og vesker før du møter fram. Gjør det samme før offentlige møter. Gjør dette til et prinsipp – følg det *konsekvent!*

(12) DETTE GJØR DU HVIS DU BLIR ARRESTERT

Enten du blir arrestert i demonstrasjon eller på annet vis:

Husk at du har plikt til å oppgi *bare* navn og adresse, alder og yrke.

(13) FORHOLDET TIL MEDLEMMER AV RØD UNGDOM OG NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Disse er våre kamerater og kampfeller. Alle partimedlemmer må legge vekt på å utvikle et godt kameratskap med RUere og NKSere. Husk samtidig at *partiet* er en organisasjon, RU og NKS er to andre organisasjoner. Opplysninger om indre forhold skal fortsatt holdes innafor AKP(m-l), så sant ikke noe annet er markert fra partiledelsen.

(14) VÆR NØYE MED Å RAPPORTERE SKIKKELIG. BESKYTT PARTIET MOT AGENTER

Uten skikkelig rapportering fra grunnorganisasjonene i hele partiet, vil det på sikt kunne utvikles sikkerhetsrisiko i deler av eller hele partiet. I ethvert kommunistisk parti avspeiles klassekampen i samfunnet, i noen tilfeller står vi også overfor agenter som har infiltrert partiet. Borgerskapet satser mye på å ta festningen innafor, enten ved ideologisk og politisk press, eller ved reine provokasjoner og ved hjelp av agenter.

Uten omhyggelig rapportering om angrep innafor og utafor svekkes partiet. Med forsvarlig rapportering, kan partiet styrkes betydelig.

Derfor: Fortell raskt styreformannen i avdelinga om spesielle forhold. Dette er en *plikt*. Avd. formannen må vurdere om saken skal rapportere videre – og/eller behandles på styreplan. Gå ut fra som en *regel* at det er nødvendig å rapportere videre, til DS, evt. direkte til partiets daglige ledelse. Sitt ikke på saka.

Sett *politikken* i høysetet, avvis svermeri og hysteri i dette spørsmålet. Det er i det jevne og tålmodige arbeidet over tid vi ser de få som vil vise seg å være borgerskapets agenter, hvem som konstant bryter partidisiplinen, den demokratiske sentralismen.

Rapporter også alt annet som er av betydning.

Plikten til å rapportere gjelder ikke bare akutte sikkerhetsspørsmål. Den omfatter også rapport om viktige hendelser (streiker, aksjoner, framgang, tilbakeslag), revisjonistenes opptreden, osv. osv. osv. Mye av dette kan sendes direkte til *partipressa*. Men gjør det!! Tro aldri at noe er for ubetydelig.

For rapportering til Klassekampen gjelder også:

Skriv minst mulig navn i brev, vurder *nøye* sammen med avd. ledelsen om *bilder* av venner og kamerater skal brukes. Regel: Det skal *aldri* brukes bilde av medlemmer som ikke er offentliggjort med bilde før, uten spesiell tillatelse fra DS eller SK.

(15) KGB, CIA, SIPO, NZ- OG FLERE TIL: SE OPP FOR ALLE, IKKE BARE EN!

I det øyeblikket vi er blitt klar over at det finnes nynazistiske provokatører, må vi ikke glømme at det finnes enda viktigere fiender som vil bryte ned partiet. Klassestaten og imperialistenes organisasjoner må ikke undervurderes.

Husk også at sosialimperialismen har sine agenter blant NKPere. Personer som Rolf D driver åpenbart rein kartlegging av kommunister. Ta derfor nødvendige sikkerhetshensyn i omgang med spesielle typer moderne revisjonister og deres venner på arbeidsplass, i skole og andre steder.

Gløm ikke at de verste sosialdemokratene i DNA og trotskistene også driver angiveri av marxist-leninister på jobben og andre steder.

(16) BRUK MINST MULIG ALKOHOL!

Reaksjonen har alltid hatt glede av alkohol – i situasjoner hvor misbruk har funnet sted kan reaksjonen fiske i grumsete vann. Gjør det til en leveregel, politisk og sikkerhetsmessig: Drikk minst mulig.

(17) LEGG ALLTID VEKT PÅ Å FOSTRE NÆRE VENNER I VÅR EGEN SIKKERHETSPOLITIKK! !

Unngå sektarisme og sjøløpptatt «sikkerhetspolitikk». Sett politikken og masselinja i høysetet, samtidig som du dyktiggjør deg i *spesielle* metoder for å skjerpe sikkerheten. Legg vekt på å forklare politikken i vår sikkerhetslinje, og vise hvorfor sosialdemokratiet og den moderne revisjonismen også på dette området fører en råttan politikk. Husk at det er like viktig for våre venner på arbeidsplass, skole, heim ol. å skjønne og legge seg til gode sikkerhetsvaner som for oss. Vårt prinsipp om sikkerhetsarbeid er vel kjent. Det er ingen grunn til ikke å diskutere dette prinsippet med folk også langt utenfor våre nære venners rekke.

(18) KLASSEKAMPEN OG RØDE FANE: SÅ MANGE ABONNENTER SOM MULIG

Fortsatt er den beste sikkerheten å skaffe så mange abonnenter som mulig. Dette gjelder inntil systemet evt. blir lagt om. Medlemmer i spesielle etater ol. skal få avis og tidskrift i *gruppeabonnement* så vidt det er mulig. Bruk *gruppeabonnement* der hvor sikkerhets hensyn taler for det (dette er *ikke* en *allmenn* oppfordring).

(19) PERSONLIG SIKRING

Vurder om enkelte kamerater (kjente, og andre) trenger personlig beskyttelse pga. reaksjonære/nazistiske provokatører ol. Ta aldri lett på dette, ta tiltak om det er nødvendig, sjøl om det vil kreve tid.

(20) SIKKERHET VED ÅPNE MØTER

Ta nødvendige tiltak for å beskytte åpne møter på forhånd, ikke etter at det er for seint. Ta tiltak for å beskytte møtet mot fotografering. Sørg for å treffe tiltak som kan hindre angrep og attentat fra reaksjonære, nazister og liknende krefter (ordensvakter, plan for beskyttelse, ol.).

(23) BRUK AV LYDBÅND OG FOTO

I interne møter skal det brukes lydbånd *bare* hvis helt spesielle forhold krever det.

Bare DS/SK kan tillate det. Fotografering ved slike møter er *forbudt*.

(24) VERN OM FORBINDELSENE MELLOM GRUNNORGANISASJON OG ØVRIGE ORGANER I PARTIET!

Dette gjelder for post, personlige samtaler, de rutinene vi legger opp, hvor mange som møtes, ol.

(25)

Gjør sikkerhetsinstruksen til et viktig våpen i AKP(m-l)s arbeid for å mobilisere massene og beskytte organisasjonen mot klassefienden! Legg den ikke tilside – bruk den, til daglig!

— — — — —
Arbeidsutvalget i AKP(m-l)

HVA BØR LEGGES VEKT PÅ I DISKUSJONEN AV SIKKERHETSINSTRUKSEN?

1. Diskuter *hvorfor* det er nødvenidg å drive sikkerhetsarbeid. Legg vekt på å finne om det eksisterer motsigelser.

2. Ta for dere S-instruksen ledd for ledd, diskuter noen punkter særskilt (for eks. telefonspørsmålet, møteinnkalling, dokument-oppbevaring, ol.). Prøv å finne hva det betyr *lokalt*.

NOEN FÅ LITTERATURTIPS:

- Vedtektene til AKP(m-l), forslag til revisjon.
 - Lenin: Hva må gjøres.
 - SIPO-heftet (Allern), Oktober forlag.
 - Wintex/T dal-saken: oktoberboka, stoffet i Klassekampen.
 - (For de som leser engelsk) Arbeidets Parti i Albania om bygginga av og livet i partiet (1974). Tronsmo i Oslo.
 - Hans Scherfig: Frydenholm (dansk, fra okkupasjonen 1940).
 - Mao Tsetung: Forakt fienden strategisk, ta han alvorlig i taktikken. Finnes i Den Store Polemik, bind II, finnes i Tronsmo, Oslo (billig. Dette er i den viktige polemikken mellom Khrustsjovs SUKP og Kinas Kommunistiske Parti).
 - Litteratur om folkekrig (Mao Tsetung – Militære skrifter, Troung Chin: Folkekrigen vil vinne, Mehmet Shehus bok om partisankrigen i Albania (kommer på Oktober).)
- Dette er tips, nokså blanda drops.

Tom side

Gå breiere ut med det teoretiske bladet – Røde Fane!

Når dette skrives er kampanja for å verve 1 000 nye abonnenter til Røde Fane knapt nok kommet i gang. Vi når ikke målsettinga hvis ikke vervinga trappes kraftig opp. Er det sånn at det er vanskelig å verve abonnenter til Røde Fane? Jeg er sikker på at det ikke er det. Jeg tror noe av problemet er at mange ser på bladet nærmest som et »medlemsblad», mens KK er avisa som skal spre ideene våre til massene. Men er det sånn at arbeidsfolk ikke er interessert i et blad som går grundigere inn på politikken? Jeg tror det er et stort behov for teori og grundigere analyser blant våre sympatisører og andre progressive. KK er ikke tilstrekkelig til å tilfredsstille disse behova. Teori er ikke noe for bare intellektuelle og skolerte kommunister. Hvis vi virkelig skal ta alvorlig på parola om arbeiderklassen i ledelsen, må vi kvitte oss med alle tilbakeliggende ideer om at arbeiderklassen ikke skjønner teori og aktivt verve abonnenter til Røde Fane på arbeidsplasser og ellers. I tida framover vil også Røde Fane være et godt middel i kampen mot revisjonismen både i og utafor egne rekker. Både vi sjøl og massene trenger teoretiske analyser for å stå sterkere i denne kampen. Derfor blir bladet spesielt viktig i tida framover.

HVORDAN GÅ FRAM FOR Å VERVE?

1. Bruk vervelistene. Gå rundt på arbeidsplassen og spør folk om de vil abonnere, og gå ikke bare til de du er sikker på på forhånd! Ikke vent for lenge med å sende inn lista til bladet.

2. Bruk gruppeabonnenter først og fremst. Så lenge opplaget er forholdsvis lavt er gruppeabonnenter helt nødvendig av hensyn til sikkerheten. Jeg har hørt argumenter om at »det blir lett så mye rot med gruppeabonnenter». Det hender at bladene blir liggende hos mottakeren – at nye abonnenter ikke kommer med osv. Dette er ikke et argument for å kutte ut ordninga med gruppeabonnenter, men for å skjerpe krava til laga og mottakeren av bladet. Å sørge for at abonnementsordninga fungerer bra er en viktig politisk oppgave. Hele laget må se det som en politisk oppgave på linje med andre. Mottakeren skal ikke bare være »adresse». Han/hun bør ha til oppgave: 1) å sørge for at bladene kommer ut *raskt* 2) sikre at nye abonnenter kommer med i ordninga og sørge for at disse også får bladene etterhvert 3) sørge for at abonnementene blir betalt. Dette er ansvarsfulle oppgaver som må skjøttes skikkelig, og det må sees på og prioriteres som andre politiske oppgaver. Laget må sørge for å kritisere når ordninga ikke fungerer.

Den som blir mottaker bør være kjent utad av sikkerhetsmessige grunner. Hvis han/hun flytter må det øyeblikkelig sikres en annen som kan ta over jobben.

3. På mange steder vil det både av praktiske og sikkerhetsmessige grunner være riktig å spre gruppeabonnementene til flere mottakere.

*Kampanjeansvarlig
for Røde Fane*

Folkets demokratiske diktatur – eller proletarietets diktatur?

I oktober nr. av TF var det en god artikkel om vervekampanja. I den sto det:

»Lenin sa at Proletariatets diktatur er diktaturet til arbeiderne i storindustrien, at storindustriens arbeidere bevisst griper makta alleine og for seg. . .»

Oskar går hardt ut mot dette i novemhernr. av TF og sier at dette legger opp til linja med mindretalldiktatur. Dette er en viktig motsigelse, for »blanquismen» (teorien om at sosialismen kan innføres ved et kupp av en liten revolusjonær elite) er et avvik fra marxismen-leninismen, bryter med prinsippet om masselinja. Det er bra at Oskar tar opp disse motsigelsene. Det er bra at han klart understreker at proletarietets diktatur (PD) er en stat for voldelig undertrykking av borgerskapet. Det er bra at han understreker at PD står for virkelig demokrati for det store flertallet av folket. Men i polemikken sin undergraver Oskar endel av kjerna i PD ved å:

- gå inn for linja med nydemokratisk revolusjon og ikke sosialistisk revolusjon i Norge.
- dekke over klassemotsigelsene innad i folket og legge »lokk» på klassekampen under PD
- åpne for ei klasseanalyse a la NKP hvor alle revolusjonære stappes inn i »arbeiderklassen», og arbeiderklassen mister hegemoniet blant klassene.

Dette er ei revisjonistisk linje i spørsmålet om PD.

FINNE ET SITAT SOM »PASSER»

Oskar bruker endel Mao-sitater for å grunnegi synet sitt. Han leser Mao som Kautsky leste Marx, – leiter til han finner noe som »passer». Artikkelen som Oskar sitterer – »Folkets demokratiske diktatur»

– skreiv Mao i 1949. Da hadde Kina gjennomført det som *Mao sjøl* kaller en nydemokratisk revolusjon: Forbundet av proletariet, bøndene, småborgerskapet i byene og det patriotiske borgerskapet hadde kasta feudalveldet til godseierne og det imperialistiske åket og kompradorborgerskapet. Men dette var *ikke* en sosialistisk revolusjon. Den *åpna veien for* en sosialistisk revolusjon. I Kina i 1949 var det ikke oppretta PD, storbøndene satt fortsatt med stor makt, borgerskapet satt fortsatt med viktige nøkkelposisjoner i produksjonen.

AKP(m-l) går inn for en *sosialistisk* revolusjon i Norge: Vi har en velutvikla storindustri og et stort proletariat hvorav storparten i mellom/storindustri, bøndene er ikke undertrykt av en godseierklasse, alle feudaltrekk er utsletta, hovedtyngda av borgerskapet står sjøl for en imperialistisk politikk, statsmonopolkapitalismen er langt utvikla. Hvis proletariatet skal ta maktposisjonene i Norge gjennom en revolusjon, må det derfor skjære til beinet i det kapitalistiske systemet, kaste borgerskapet fra alle nøkkelposisjonene. Det er en *sosialistisk* omveltning. På St. n har ei klar analyse på dette i Røde Fanes »klasseanalysenummer».

Når Oskar bruker kineseras linjer for den nydemokratiske revolusjonen i norsk terreng, så er det å stå for nydemokratisk revolusjon i Norge. Hva er det for ei linje? Det er revisjonistenes linje med et mellomstadium mellom monopolkapitalisme og sosialisme, et mellomstadium med »folkedemokratiske organer mot monopolene og imperialismen», det er ei blindgate. Det er en farlig metode å lese klassikera til en »finner noe som passer».

»DET KAN IKKE FINNES ANTAGONISTISKE MOTSIGELSER INNAFOR FOLKETS REKKER«

Oskar gjør enda en sitat akrobatikk for å grunngi hvor demokratisk PD vil være for alle lag av folket. Han siterer fra Mao: »Om den korrekte behandlingen av motsigelser i folket«:

»På det nåværende trinnet, perioden med oppbygging av sosialismen, kommer de klasser, lag og samfunnsgrupper som fremmer, støtter og arbeider for den sosialistiske oppbyggingens sak inn under kategorien folket. Mens de krefte og gruppene i samfunnet som går imot den sosialistiske oppbygginga, alle er folkets fiender.«

Og så trekker Oskar konklusjonen: »Det er viktig å merke seg at Mao her definerer folket utfra de ulike lags subjektive vilje til å tjene sosialismen«. Da kan vi summere opp Oskars regnestykke slik: Innafor folkets rekke kan det ikke bli antagonistiske motsigelser, klassemotsigelser, for folket, det er jo alle de som har et riktig klassestandpunkt.

Hva er dette for ei linje? Det er linja med at revolusjonære elementer fra borgerskapet eller småborgerskapet godt kan lede kommunistpartiet og at disse gruppene like så vel som proletariatet kan stå i ledelsen for den sosialistiske staten. Det er linja med å »legge lokk på« klassekampen under sosialismen ved å si at »vi er jo alle mot borgerskapet og for revolusjonen – da er resten uinteressant«.

Står Mao for ei slik linje? Sjøl sagt er Mao materialist og definerer ikke folket utfra subjektive kriterier når han staker opp strategien under sosialismen. Men sitatet »passer« i Oskars syn på PD, og da overser han at i samme artikkel som han har lest tidligere, »Folkets demokratiske diktatur«, der skriver Mao:

»Hvem er folket? I den nåværende situasjonen i Kina er det arbeiderklassen, bøndene, småborgerskapet i byene og det nasjonale borgerskapet«.

Dette er ei materialistisk klasseanalyse som Mao legger til grunn for partiets strategi. Artikkelen om »Behandlingen av

motsigelser i folket« går på taktiske spørsmål underordna strategien. Når du skal mobilisere folket på partiets politikk, når du skal anvende masselinja må du sjøl sagt ta utgangspunkt i folks subjektive nivå: Du skyter ikke en storbonde som er for kollektivisering bare fordi han er storbonde.

Igen driver altså Oskar med sitat-akrobatikk som fremmer ei revisjonistisk linje, mens Mao Tsetung står for en konsekvent marxist-leninistisk politikk.

HOVEDSPØRSMÅLET: HVILKEN KLASSE HAR MAKTA?

Jeg trur at spørsmålet som skiller klartest mellom ei kommunistisk linje og ei revisjonistisk linje når det gjelder PD, når det gjelder innrettinga av politikken vår i Norge i dag, når det gjelder bygginga av AKP(m-l) og proletariseringskampanja – det er forholdet mellom proletariatet og de andre gruppene av folket. Linja med proletariatet er alt og folket ingenting er like ille som linja med folket er alt og proletariatet ingenting! Vi bør studere Lenin på dette spørsmålet. I 1919 skreiv han om konsolideringa av PD i Russland:

»Det er klart at for å avskaffe klassene fullstendig, er det ikke nok å styrte utbytterne, godseierne og kapitalistene, ikke nok å oppheve deres eiendomsrett. Det er også nødvendig å oppheve all privat eiendomsrett, det er nødvendig å oppheve skillet mellom by og land, mellom håndens og åndens arbeidere. Dette krever en meget lang tidsperiode. For å oppnå dette... er det nødvendig å vinne over motstanden (ofte passiv motstand som er særlig hardnakket og vanskelig å overvinne) fra de tallrike restene av småproduksjonen. Det er nødvendig å vinne over den uhyre styrken i vanene og konservatismen som henger sammen med disse restene.

Å anta at »alle arbeidende« er like godt istand til å utføre dette arbeidet, ville være en tom frase, for denne evnen kommer ikke av seg sjøl, men vokser fram historisk og vokser bare fram av de materielle vilkår for den kapitalis-

tiske storproduksjonen. I begynnelsen av veien fra kapitalismen til sosialismen er det *bare* proletariatet som eier denne evnen...

De som prøver å løse oppgavene ved overgangen fra kapitalismen til sosialismen på grunnlag av snakk om frihet, likhet og demokrati i sin alminnelighet, likhet i det arbeidende demokrati osv. (slik Kautsky, Martov og andre helter fra den gule Berninternasjonalen gjør) avslører dermed sin småborgerlige, filisteraktige natur og ideologisk følger de slavisk i borgerskapets kjølvann. Den riktige løsningen av dette problemet kan bare finnes i et konkret studium av de særskilte forhold mellom den særskilte klassen som har vunnet den politiske makt, nemlig proletariatet, og hele den ikke-proletariske og også den halv-proletariske massen av den arbeidende befolkning – forhold som ikke oppstår i en fantastisk harmoni, »ideell situasjon», men i den virkelige situasjon med en rasende motstand fra borgerskapet, en motstand som antar mange og ulike former.» (Fra »Et stort tiltak» i Ny Dag-utg. av »Marx, Engels, Marxisme»)

For det første slår Lenin fast enda en gang, at PD er diktaturet til *en*, klasse – proletariatet. Og at forholdet mellom proletariatet og resten av folket er et hovedspørsmål for oss. Oskar spekulerer i »distinksjonen mellom ledelse og diktatur» og hevder at diktatur utøver proletariatet bare over de gamle klasseundertrykkerne, mens forholdet til resten av folket er prega av generelt demokrati og fravær av antagonistiske motsigelser og fravær av klassekamp. Les hva Lenin skriver i sin »Hilsen til de ungarske arbeiderne» (som i 1919 tok makta i Ungarn og oppretta en Sovjetrepublikk som blei knust av reaksjonen og imperialistene etter få måneder):

»For å avskaffe klassene trengs det en periode med en classes diktatur, diktaturet til nettopp den klasse som ikke bare er istand til å styrte utbyggerne, ikke bare til hensynsløst å knuse deres motstand, men også til å foreta et

åndelig brudd med hele den borgerlig-demokratiske ideologien, med hele det filisteraktige frasemakeriet om frihet og likhet i sin alminnelighet. I stand til å avskaffe klassene gjennom sitt diktatur er bare den undertrykte klassen som er blitt skolert, samlet, oppdratt og stålsatt av årtiers kamp mot kapitalen – bare den klassen som har tilegnet seg hele den industrielle, storkapitalistiske bykulturen og som eier evne og besluttosomhet til å verne den, bevare og utvikle alle dens landvinninger og gjøre dem tilgjengelige for hele folket, ... – bare den klassen hvis beste folk er fylt av hat og forakt for alt som er småborgerlig og filisteraktig, for disse egenskapene som blomstrer så rikt blant småborgerskapet, småfunksjonærene og »intelligensiaen» (Lenin: Hilsen til de ungarske arbeiderne.)

Lenin sa at proletariatets diktatur har to oppgaver:

1. Å undertrykke utbyggerne.
2. Å lede den store massen av befolkninga; bønder, småborgerskapet, halv-proletariatet osv.

Derfor står det to linjer mot hverandre: Klassemotsigelser innafor folkets rekke – eller skjønn harmoni? Proletariatets diktatur også i forhold til bondene, det intellektuelle småborgerskapet og mellomlag – eller folkets demokratiske diktatur bare retta inn på den gamle utbyggerklassen? Langvarig, hard og vanskelig kamp mot alle former for borgerlig og småborgerlig ideologi innafor folket – eller fredfylt demokrati? Jeg er klar over at jeg setter dette på spissen, Oskar, – men artikkelen din er uklar på disse sakene.

HVORFOR STUDERE LIN PIAO?

I dag rår PD makta i Kina. Og kineserne har en gigantisk kampanje i studier av Konfutse og Lin Piao. Hvorfor? Nettopp for å intensivere kampen mot rester av småborgerlig og borgerlig konservatisme, vaner og tenkning som henger igjen. Og hvorfor en så svær kampanje? Fordi kinesera sjøl slår fast at slik ideologi som særskilt sto sterkt hos restene av borger-

skapet, hos de småborgerlige intellektuelle og endel av partifunksjonærene – utgjorde en *basis* for Lin Piaos forsøk på kontrarevolusjon. En basis for revisjonistisk degenerering. I en lang artikkelserie i Peking Review de siste månedene framhever kinesera følgende sitat av Marx – og det er ingen tilfældighet:

»... Men før vi kan gjennomføre denne overgangen (til kommunismen – men anm.) er det nødvendig med opprettinga av proletariats diktatur. *Og den første forutsetninga for proletariats diktatur er proletariats arme.*»

Marx snakker ikke om en hvilken som helst hær, men om *en* klasses hær. Og ikke bare at denne hæren er nødvendig, men at den er *første forutsetning* for PD.

Oskar tar riktig avstand fra Kautskys »klasseløse demokrati. Men han åpner sjøl for det samme klasseløse demokratiet når han går mot linja med *en klasses diktatur* og setter fram prinsippet om enhet-

kritikk-enhet som ei linje under PD uten å se på klassemotsetningene innafor folket.

ER VI BLANQUISTER?

Nei. Vi bygger partiets røtter i storindustrien samtidig som vi utvikler propagandaen overfor bønder og kampen blant lærere, statsansatte funksjonærer og melomlag. Vi stiller proletariatet i ledelsen og lar det rå makta i partiet samtidig som vi skjerper det proletariske klassestandpunktet og disiplinen hos alle medlemmene. I stedet for blanquisme studerer vi vedtektsrevisjonen som skjerper vedtektene på spørsmålet om masselinja, osv. Vi står på to bein – men *forutsetninga* for en riktig politikk og *forutsetninga* for en grundig korrigering av det moderne-revisjonistiske avviket i partiet er å forstå til bunn proletariatets ledende rolle. Her trekker Oskar i gærn retning.

Kai

Er revisjonismen progressiv?

Det er etter min mening en særdeles viktig diskusjon som September-TF referer, nemlig om revisjonismen er progressiv eller ikke.

Først: Hva betyr det at noe er *progressivt*? Jeg vil svare at dersom noe er med på å føre historia framover, er det *progressivt*. Hvis derimot historias framskritt hindres, er det *reaksjonært*. Dette betyr at det må analyseres om noe er objektivt *progressivt*, hva f.eks. et parti subjektivt sier om seg sjøl kan derimot bare være et hjelpemiddel i undersøkelsene våre. Dette er den eneste vitenskapelige metoden for å finne ut av disse sakene.

Er revisjonismen som *ideologi* en progressiv ideologi? For et par år siden ville ganske mange i vårt parti ha svart »ja». Dette er et syn stikk i strid med sannheten. Når Lenin angriper Kautsky

viser han tydelig at Kautsky har beholdt alt ved marxismen som borgerskapet kan godta, men han har forkasta resten. Og »resten» betyr proletariatets diktatur, den væpna revolusjon, arbeiderklassens ledende rolle, dvs. de delene av marxismen som viser hvordan sosialismen skal nås. Sjøl om altså Kautsky slang om seg med mye som kunne synes progressivt, stod han for en politikk som betydde fortsatt borgerlig politikk. Dette er *objektivt* reaksjonært. Enhver politikk som forhindrer at de kapitalistiske produktionsforholda blir erstattet av sosialistiske, forhindrer historia i å gå framover. Det kan derfor ikke være tvil om at revisjonismen er en tvers igjennom borgerlig ideologi. Fordi denne ideologien er beregna på arbeiderklassen, er den forskjellig fra tradisjonelt borgerlig politikk i *formen*, men innholdet er det samme.

Er revisjonistiske *partier* progressive? Den gamle beretninga til partiet sa rett ut at SF og NKP var progressive partier. Dette er like langt fra virkeligheten som det jeg nettopp tok opp. Når revisjonismen er en borgerlig, reaksjonær ideologi, må sjølsagt partiene som setter denne politikken ut i livet også være borgerlige og reaksjonære. Ellers ville det ha vært høyst mystisk.

Om vi ser på revisjonistpartiene i dag, ser vi dessuten at de ikke bare har forvrengt marxismen der det passer borgerskapet. De har også en helt klar politikk for videreføring av monopolkapitalismen til statsmonopolkapitalisme. I dag er derfor ikke revisjonistene bare borgerskapets talsmenn i arbeiderklassen, de er også hele kapitalismens siste redningsplanke.

Å påstå at revisjonismen eller revisjonistpartiene er noe annet enn reaksjonære, blir i sin konsekvens en innfallsport til revisjonismen.

Lenin har vist at revisjonismen oppstår i stort omfang og i alle framskredne kapitalistiske land fordi de imperialistiske superprofitene umuliggjør bestikkelse av et lite lag blant arbeiderne i disse landa.

»Lønnsomme og lette jobber i statsstyret eller i krigsindustrikomiteer, i parlamentet og ulike nemder, i redaksjonene til de 'respektable', legale aviser eller i styrer og råd i de like respektable og 'borgerlig-lovlydige' fagforeningene — dette er det agnet det imperialistiske borgerskapet nytter for å trekke til seg talsmenn for, og tilhengere av de 'borgerlige arbeiderpartia', og for å lønne dem.» (Lenin i »Imperialismen og splittelsen i sosialismen«.)

Dette viser klart at revisjonismen ikke bare dukker opp fordi det er noen som »tilfeldigvis» tar feil. De ledende revisjonistene er sjøl så knytta til kapitalismens fortsatte eksistens at den ideologien de står for ikke kan bli annet enn borgerlig, om de ikke vil miste sine posisjoner. Revisjonismen har faktisk en borgerlig klassekarakter, en reaksjonær karakter.

Så er spørsmålet som J.E. stiller i september-TF: Kan revisjonistpartiene *fungere* progressivt, sjøl om de altså er reaksjonære av karakter? Jeg tror vi må svare både ja og nei. Det er fullt mulig for et hvilket som helst borgerlig parti å *ta del* i en progressiv kampsak, dette gjelder også revisjonistene. Dette kan vel trekkes fram flere eksempler på. Koumintang deltok en tid i den anti-japanske krigen i Kina. De forskjellige borgerlige partiene som har regeringsmakta i Egypt deltar fullt ut i fronten mot supermaktene. En rekke norske borgerlige partier, revisjonistene iberegna, deltok i Folkebevegelsen. Flere av bevegelsene i FNL er borgerlige. Kort sagt: Det kan ikke være tvil om at borgerlige og revisjonistiske partier kan *ta del* i progressive kampsaker.

Det kan være tre grunner til at spesielt revisjonistiske partier og bevegelser deltar i sånne progressive kamper.

For det første for å *ødelegge* kamper med revolusjonært perspektiv. Et godt eksempel er trotskistenes opptreden under den spanske borgerkrigen. Revisjonistene er like livredde for revolusjonen som andre borgerlige partier, derfor vil de alltid enten undergrave revolusjonen innenfra, eller de bekjemper den direkte. (Det siste er vel mest vanlig.) I slike tilfeller fungerer de reaksjonært, fordi deres innsats motvirker historias framskritt.

For det andre fordi *folket tvinger dem* til å ta bra standpunkter i ord. Her er de også som regel ute etter å *ødelegge* og skade kampen, slik de gjorde i momsaksjonen, abortsaka, 50-milsgrensa osv. Likevel er ikke deres oppgave alltid først og fremst å forhindre at aksjonens mål nås i *seg sjøl*. Derfor kan deres støtte i ord medvirke til at opinionen vokser for denne saken. Dette mener jeg er progressivt. Det som er viktigere er likevel dette: Revisjonistenes oppgave i sånne saker er å forhindre at folk lærer noe av kampen, å forhindre at den får revolusjonære perspektiver. Dette er opplagt *reaksjonært*. Å si at revisjonistene både kan fungere

reaksjonært og progressivt på en gang, er egentlig ikke så tulle. Hvis vi f.eks. tenker på Dagbladet, så medvirker dets linje i Trøalsaks til at flere mente Trøals skulle frikjennes. Dette kan vi ikke annet enn si er en bra ting. Men Dagbladet la også stor vekt på at ingen skulle lære noe om statens klassekarakter eller om voldsapparatet etter Trøalsaks. Dette er en dårlig ting! Det samme ser vi i revisjonistenes politikk i Vietnamsaks. I kortere perioder medvirka de til å forsterke f.eks. opinionen mot julebombinga i 1972. Dette er unektelig bra, og vi setter pris på det. Men de gjorde samtidig ganske mye for at ingen skulle lære noe om imperialismen, om supermaktene, om revolusjonær folkekrig. Dette er djupt reaksjonært, og må bekjempes på det hardeste.

Det strider faktisk ikke mot borger-skapets interesser på lang sikt at arbeidsfolk oppnår enkelte små sukkerbiter, gjerne i kamp, »bare de lover å la den revolusjonære kampen for å styrte borger-skapet ligge.» (Lenin: samme sted.)

For det tredje fordi revisjonistene sjøl har interesser av denne kampen. Et eksempel her er EEC-kampen. Det var fullt ut i revisjonistenes interesse at kampen mot EEC skulle vinnes, ganske enkelt fordi Kreml var mot EEC. Når det i tillegg falt seg sånn at også folket hadde interesse av et Nei til EEC, ble revisjonistenes dilemma dette: De måtte både sørge for et nei-flertall, og sørge for at folket

ikke lærte noe om revolusjon i løpet av kampen. Derfor hjalp de faktisk til med å vinne nei-folk, samtidig som de kasta ml-era ut av FB. Derfor satsa SV etter folkeavstemninga stort på å suge opp bevegelsen mot venstre som foregikk i folket. Med forsikringene fra oss om at SV var progressive som støtte, klarte de dette ganske bra, får en si!

Uansett må konklusjonen bli: I enkelte situasjoner kan revisjonistene av diverse grunner fungere progressivt ved at deres støtte til en sak styrker opinionen for den isolerte saken, men samtidig fungerer de alltid reaksjonært ved at de hindrer massene i å få revolusjonære perspektiver. AKP har altså tatt grovt feil når det gjelder revisjonismen.

1. Vi har ment at den er progressiv og at SF/NKP inngår i den strategiske enhetsfronten for revolusjonen.
2. Når vi har samarbeida med dem i dagskampen, har vi regna dem som venstre i fronten istedenfor høyre, vi har lefla med dem istedenfor å bekjempe dem.

Dette er grove feil som må rettes på, uten at vi gjør overslag og overser de gangene da et samarbeid med SV kan tjene massenes interesser. Men da er det som sagt ikke snakk om »enhet på venstresida», det er bare snakk om at et borgerlig parti støtter en bra sak av en eller annen grunn.

Pedro

INNHold

Fra grunnsirkelbevegelse til vervekampanje	s. 2
La ikke borgerskapet ta oss innenfra, styrk vedtektene . . .	s. 4
Vedtektsrevisjonen, et brudd med dårlig praksis	s. 5
Trekk massene med i streikestøttekomiteene	s. 7

SIKKERHETSBIlAG

Gå breiere ut med det teoretiske bladet – Røde Fane	s. 9
Folkets demokratiske diktatur – eller proletariatets diktatur?	s. 11
Er revisjonismen progressiv?	s. 13